

Den siste Cafepianisten

[singlepic id=120 w=585 h=346 float=left]

[nggallery id=28]

Dokumentärfilm av Bo Harringer och Lars Dimming, Filmateljén

Visningen av *Den siste Cafepianisten* på Brännö Vårdshus är en helhetsupplevelse.

När vi kommer in sitter **Harry Persson** och spelar piano. Han är filmens huvudperson, fyller 90 år i år och spelar på café fortfarande.

Jag kommer ihåg honom från anrika Bräutigams på Östra Hamngatan, där vid flygeln på andra våningen spelade han under 37 år – tills Brautigams såldes och blev ölkrog.

Harry Persson är lätt att tycka om, hans passion för musik når mig direkt. Jag njuter från första stunden och när filmen rullar igång känns det som att den började redan när jag klev in på vårdshuset.

Harry Persson har en repetoar på 6 000 låtar i sitt huvud. Han har fört dagbok över varenda stad och hotellrum som han bott på under alla sina 75 år på turné i Sverige. Han har besökt alla städer med fler än 10 000 invånare. Om han skulle leva om sitt liv så skulle han leva exakt samma liv igen.

Hur ofta får en film publiken att applåderar mitt i och spontant ropa kommentarer om vad man tycker i stunden? Sällan, men man kan inte låta bli.

Det är en feelgoodfilm, en urgöteborgsk – om Harry Persson som fick en spårvagn uppkallad efter sig 2011, det som Håkan Hellström säger är större än att få Nobelpriset.

Ja, jag älskar Cafepianisten för enkelheten, humorn o för att Harry är så genomsnäll. Vårdshuset är fullsatt, efter filmen sjunger vi tillsammans med Harry och hans fru Marianne låtar vi alla hört förut.

Jag går därifrån och mår gôrbra. /BF

» [SocialPolitik ute 23 maj](#)

» [Beställ SocialPolitik nr 2/2013!](#)